సుత్తి ముత్తాతావళి

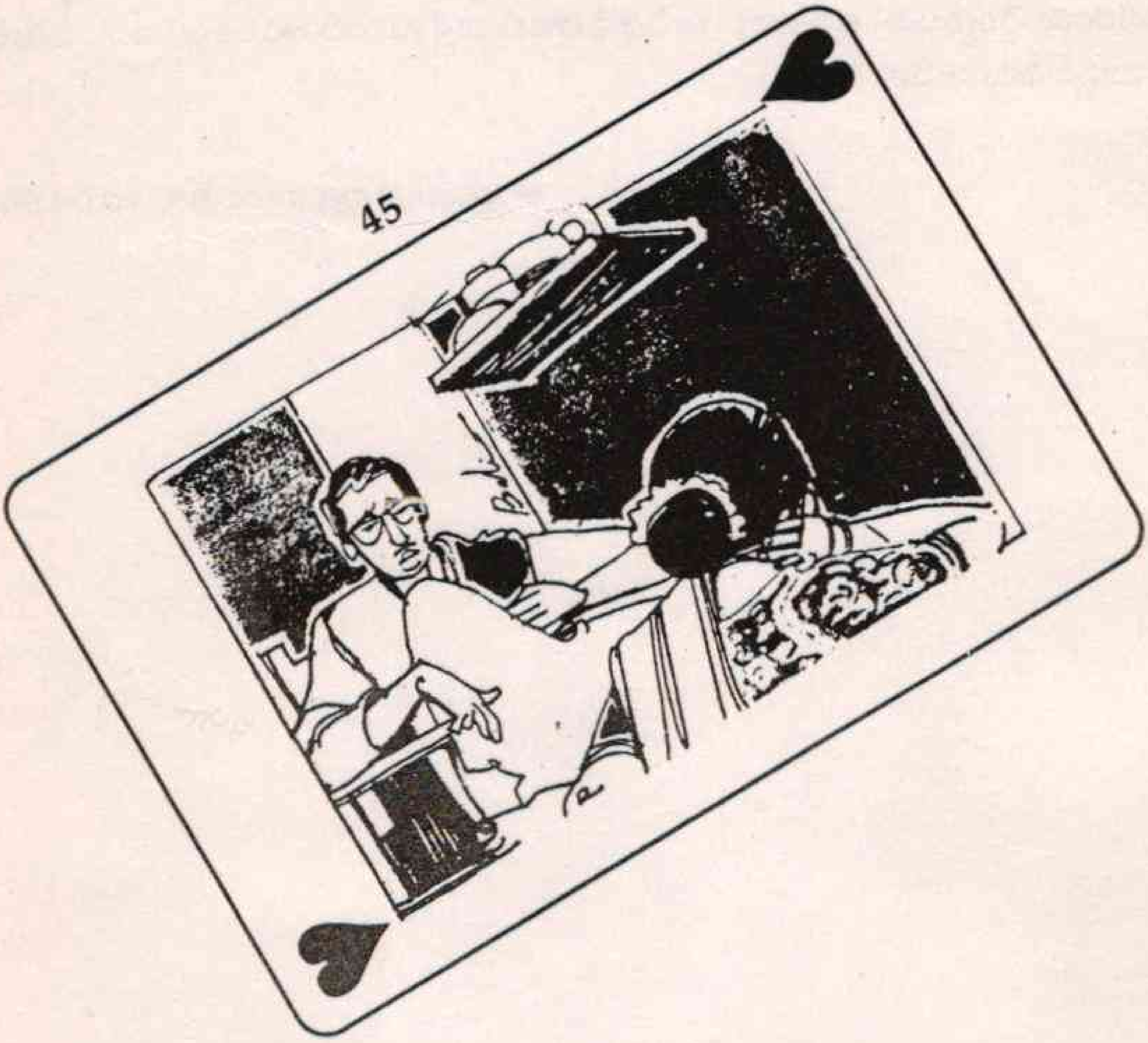

వంటగది వైపు ఆశగా చూశాడు సూరన్నగారు. "ఇక మీరు మడి కట్టుకోవచ్చు" అని పిలుపు యింకా వినపడలేదు. రిటైరయిన తర్వాత పనీ పాటూ లేక కాబోలు ఆకలి మరీ పెరిగిపోయినట్టయింది. ఆకలి ఒకటే అయితే ఫరవాలేదు. పిల్లలంతా కలసివేసే కేకలు వినిపించి నట్టై తుళ్లి పడతాడు. "నూనె దినుసు అయినా ఊరుకోదు, బాణలిలో వేసి మరగబెడితే తాపంతో బుస బుస పొంగుతుంది. నూతి గిలక అయినా పడి ఉండదు. గిరగిర తిప్పితే కోపంలో కిర కిర లాడుతుంది. మళ్ళీ నువ్వూ ఉన్నావు. మనిషివై పుట్టేవు. మమ్మల్ని ఇంతింత వాళ్లని చేశావు. స్పందన అంటే ఏమిటో నువ్వెరుగుదువా అని"

కుఱ్ఱ సన్నాసులు, తలెత్తుకోలేని పసు లకితలపడిందే చాలక, తలాతోకా ఆనక తలో దిక్కుకూ అయిపోయామని ఎదుటివాడి మీద నిందా కూడా దేనికి!

ఇంతకీ ఏది ఎలా జరగాలనుంద్, ఎలా జరగాలని రాసి పెట్టి ఉందో మనకేం తెలుసునని చెప్పడానికి!

ఆడించే పైవాడిని నమ్ముకున్నాడు తను. వాడి మీద సంపూర్ణ విశ్వాసం ఉంచి నాటినుంచి నేటి వరకూ ఇల్లు నడుపుతున్న తన భార్య ఉంది. సంపాదించడం తనపని. సంసారం దిద్దే బాధ్యత తన పెళ్ళానిది. ఒకళ్ళ పనిలో ఇంకొకరు జోక్యం చేసుకోకుండా ఇన్నాళ్ళూ సవ్యంగా నడిపారు ఇద్దరూ.

ఇంకో దారి తొక్కమని పిల్లల కెవరూ చెప్పలేదే!

అందరూ అనుకున్న, నలుగురూ ఆమోదించిన కట్టు బాట్లూ సంప్రదాయాలూ కొట్టి పారేస్తే శిక్ష తప్పుతుందా మరి!

మనసు తికమక నుంచి మళ్ళీ ఆకలి నక నక వైపు దృష్టి మళ్ళించ గలిగాడు సూరన్న గారు.

చటుక్కున గుర్తొచ్చింది ఆరోజు వైకుంఠ ఏకాదశి అని.

పెరుమాళ్ళకు ప్రత్యేకమైన పూజా, తగిన ఆరగింపులూ ఉంటాయి. ఆ పైవాడి కింత నివేదించి లోవాడి కింత అందించడం లోనే ఉంది మనిషి బతుకులో స్వారస్యం. పోయిన వారితో పోలేంగాని యిప్పుడొచ్చిన లోటేమిటని? ఏమంత పెద్ద ఉద్యోగం కాకపోయినా, అతన్ని వాళ్ళ వెధవక్క పెంచుకొని యిచ్చిన పెంకుటిల్లు యీనాటి పదవీ విరమణ కాలంతో సహా ఆశ్రమం యివ్వడమే కాక, రెండొందలు అద్దె యిస్తోంది. ఇక నర్సమ్మగారు రెండు రకాల కడుపుకోతలూ ఎరగని ధన్యజీవి. పుట్టిన పిల్లలెవరూపోలేదు. శస్త్ర చికిత్స మాట దేవుడెరుగు ఇంజక్షను ఎరగని భాగ్యశీలి. ఆర్థిక చింతలు లేవుగనకనే పారమార్థిక చింతనలూ, దైహిక బాధలు ఎరగరు గనకనే దైవ సంబంధ బోధనలు. ఇవి వారి జీవితంలో కిక్కిరిసి ఉండడంలో ఆశ్చర్యం లేదని కొందరు కువ్యాఖ్య చెయ్యొచ్చు.

"అప్పుడు మన చేతిలో ఉన్నదేమిటి, ఇప్పుడు కొత్తగా లేకపోయిందేమిటి! ఎప్పుడైనా మనం ఆ ఆడించేవాడి చేతిలో కీలు బొమ్మలమే!"

అనే నరసమ్మ గారి విశ్వాసాన్ని వేలెత్తి చూపడానికి ఆయన కెప్పుడూ అవకాశం కలగలేదనా! దొరక్క పోయికాదు, ఓ విధమైన నిర్లిప్తత. ఏదోవిధంగా రోజులు గడిపే పూచీ యింటి యిల్లాలే నెత్తిన వేసుకుంటున్నప్పుడు "నేనెందుకు మధ్యని వేలు పెట్టడం" అని గడుసరి అయిన మొగాడు వేసుకునే తప్ప దాటు ముసుగు లక్షణం. ముసుగు తన్నడంలో ఉన్న సుఖం ఎందరికెరుకా!

వంట గదికే తప్పితే పూజమందిరానికి తప్ప ఆడది మరొక దానికి అంకితం కాకూడదని నర్సమ్మ నమ్మకం. అయితే అక్కణ్ణుంచే, తన యింటికే కాక నాలుగు యిళ్ళకి వినిపించే పెద్ద స్వరంతో, ఎంతెంత వేదాంత ధోరణులూ శాస్త్రీయ దృక్పథంతో వివరించినట్టు భ్రమ కలిగించగలదు. ఆవిడ గత జన్మ పాపపుణ్య కర్మలబట్టే ఈ జన్మలో మనకి రూపం, కులం, గుణం, ధనం అనే అనేకానేక తారతమ్యాలు ఏర్పడతాయి కాబట్టి ఈ హెచ్చు తగ్గుల్ని సరిదిద్దే ఎట్టి ప్రయత్నమైనా బోర్లా పడకా తప్పదని కుండ బద్దలు కొట్టినట్టు చెప్పగల దావిడ.

"కాళ్ళకి టోపీ పెట్టుకుని నెత్తిన జోళ్ళు పెట్టుకోంగదా, బాత్రూంలో భోంచేసి వంటింట్లో నీళ్ళోసుకోం గదా! వస్తువులకే హద్దులున్నప్పుడు మనుషుల్లో అంతరాలు ఉండక ఏంచేస్తాయి? ఈ అంతస్థులు అంతరింప చెయ్యాలనుకోవడం కొండని అరగదీసి కోనేట్లో కలుపుదామనుకున్నంత వెర్రితనం "పనిమనిషి మొహాన విధి ముందే అలా రాసి ఉండబట్టి అది నా యింటి కొచ్చి అంట్లు

తోము తోంది లేపోతే నేనే దానింటికి వెళ్ళి దాసీ పని చెయ్యనా! దేవుడింత స్పష్టంగా చెబుతూ ఉంటే ఈ వెర్రి మానవులకి యింకా మా అనుమానాలు దేనికో!" అంటుంది అక్కడితో ఊరుకోక యింకా తగులుకుంటుంది.

"అవునండి, ఓ కులం అయితే మాత్రం మీకూ నాకూ ఎంత తేడా పెట్టేడు అన్నీ తెలిసిన ఆ బ్రహ్మదేవుడు! నాకు బిడ్డ సంచీ యిచ్చినవాడు మీకది యిచ్చాడా? ఊహుఁ మీ చేతిలో ఓ గుడ్డ సంచీ పెట్టి నెలా అయేసరికి దాన్ని నింపుకు రమ్మని విధించాడు. కాదనమనండి ఎవర్నైనా చూద్దాం"

మౌనం అనేది అర్ధాంగీకారం అయితే సగం అంగీకరించకపోవడం కూడా. సూరన్న గారి రెస్పాన్సు అలా వుంచి పిల్లలు మాత్రం ఏఒక్కరూ ఆవిడకి ఓటు వేసినట్టు లేదు.

ఇంట్లో కాస్తో కూస్తో విప్లవం అనేది పెద్దవాడిలోనే మొదలైంది. మొదట్లో వాడు నరసమ్మ గారి అన్నకూతుర్ని చేసుకోడానికి ఓ పట్టాన ఒప్పుకోలేదు. తీరా చేసికున్నాక తల్లి చాటున ఆ యింట్లో ప్లీడరు ప్రాక్టీసు చెయ్యడానికి మాత్రం ఎంత చెప్పినా లొంగలేదు. తండ్రికి చెప్పి పెద్దకోడలే బాగా దూరపు ఊళ్ళో మొగుడుకి ఉద్యోగం సంపాదించి పెట్టింది. ఏ పెళ్ళికో వచ్చిపోతుంది, జన్మకో శివరాత్రి. ఆ కుటుంబం అంతే.

రెండో కొడుకు యింకా క్లుప్తంగా తీవ్రంగా స్పందించాడు. ఇంకో శాఖ పిల్లని చేసుకుంటానంటే, అలా జరిగిన్నాడు ఆ పిల్లని వంటింట్లో కాలు పెట్టనివ్వనంది నరసమ్మ. "వంటింట్లోకే కాదు. యీ యింట్లోకే మేం రాం. అంతేకాదు ఇంతటితో నీకూ నాకూ రాం రాం' అని, అన్నంత పని చేశాడు!

"నేను పూజిస్తున్న దేవుళ్లే ఎన్నెన్నో కష్టాలు పడ్డారు. ఎప్పుడో చేసుకుని ఉంటాను. ఇప్పుడనుభవిస్తున్నాను. కొద్ది నోములు నోచి గొప్ప ఫలానికి కొంగుపడితే ఎలా!" అని సరిపెట్టుకుంది గాని తన పట్టు సడలనివ్వలేదు నరసమ్మ.

అలా పడక్కుర్చీకి అతుక్కుని కూచుంటే జీవితం అంతా ఫ్లాష్‌బాక్ అయినట్టు తోచింది సూరన్నగారికి.

మూడోది ఆడపిల్ల. దానికి మొదట్నుంచీ చదువు పిచ్చి. తల్లికూడా చేసే చాకిరితో దానికి ఎన్ని ఆటంకాలో వచ్చేవి. అంటు, ముట్టు, మడి, మయిల ఆడప్రాణికి ఓ శిక్ష విధించాడా ఆ పై వాడు! ఇదిగాక ఎక్కడే పక్షిణీ దొరుకుతుందో అని వెయ్యి కళ్ళతో ఎదురుచూసేదిట ఆ తల్లి పక్షిణి! మెట్రిక్ అయేసరికి తల్లి ధర్మమా అని మైనారటీ దాటింది. పెద్దమ్మాయికి ఎలాగైనా కాలేజీలో చేరతాననే దాని పేచీ వాళ్ళమ్మ ముందు ఫలించలేదు. "నాకు బాగా చదువు వస్తోందిట. మా లెక్కల మేష్టారు చెప్పేరు" అని పెద్దమ్మాయి అనబోతే "ఎవడూ, పెళ్ళాన్ని మింగిన ఆ గిరజాల వెధవా? పెళ్ళాడతాడేమో కనుక్కోకూడదూ, కాలేజీలో చేర్పిస్తాడో కాటికే పంపిస్తాడో" అని ఆ దెద్దుకి పోట్లు మప్పింది నరసమ్మ. ఆ మరుచటి నెల వ్రతానికి వాళ్ళిద్దరూ అన్నవరం కొండెక్కుతూంటే, అట్నించి దిగొస్తూ పసుపుబట్టలతో పెద్దమ్మాయీ. లెక్కల మేష్టారూ "మమ్మల్ని దీవించండి!" అంటూ తయారు! నోరుంది గనక అక్కడే ఓ దులుపు దులిపేసింది నరసమ్మ. ఇంటి కొచ్చేదాకా ఏడుస్తూనే ఉంది. అంతే "ఏ భక్తులకి రాలేదు గనక పరీక్షలు!" అనుకుని గుండె మరింత నిబ్బరం

చేసేసుకుంది. "నాకింకా బంగారంలాంటి మరో కూతురూ వజ్రంలాంటి కొడుకూ ఉండనే ఉన్నారు. ఇంతట్లో చెడిపోయిందేంలేదు. నమ్మిన వారి నెప్పుడూ ఆ దేవుడు నిలువునా ముంచడు!"

అని మరింత పెద్ద గొంతుకతో "సుత్తి ముత్తావళి" ప్రారంభించేది.

"ఆఖరి కూతురికి" ఊరంతా దద్దరిల్లేలా పెళ్ళి చెయ్యాలని ప్రయత్నాలు మొదలెట్టింది. "స్కూల్లో వెనకపడితే యేం, నా తల్లికున్న లోకజ్ఞానం ఎవరికుంది? దీన్ని పెద్ద డాక్టరికి తప్ప మరొకరి కివ్వను" అని తీర్మానించుకుంది. మరి ఆ ముక్క ఎక్కడవిందో తల్లికి ఆ యిబ్బంది లేకుండా చేసిందా చిన్నది. డాక్టరు కాకపోతేనేం, అదే వర్గం కదా, యింట్లో అద్దెకి దిగిన ఓ కంపౌండరు కుర్రాడికి శరీరమే సొంతం చేసింది. పెళ్ళి కాకపోతేనేం, ప్రేమకదా ముఖ్యం, జివు జివ్వున రివు రివ్వున లేచిపోయింది అతనితో ......

ఆ దెబ్బతో నరసమ్మ తలెత్తుకోలేక చాలా రోజులు బాధ పడినమాట నిజమే గాని క్రుంగి కృశించిపోలేదు. రోజూ కంటె మరోగంట పూజా మందిరంలో గడిపేది. ఆఖరివాడిమీదే అన్ని ఆశలూ పెట్టుకుని ఎన్నెన్నో మొక్కులు మొక్కేది. వ్రతాలు చేసేది. పరాయి ఊళ్ళో ఇంజనీరింగ్ ఆఖరేడు యిక పరీక్షలు అయిపోయి ఇవాళో రేపో యింటికి వస్తాడనగా, తనకి అన్ని విధాలా నచ్చిన సాటి సంబంధం ఒకటి సిద్ధంచేసి ఉంచింది. వాడు వచ్చేరోజు వస్తుందనగా కఠోర ఉపవాసాలు ప్రారంభించింది. ఉగ్ర శనివారాలు పాటించింది.

"ఇదిగో ఇవాళో రేపో వస్తుంది చల్లనివార్త, అబ్బాయి కులాసాగా యిల్లు చేరుతున్న కబురు. ఉగ్రం సమగ్రంగా చేసిన వాళ్ళకి స్వామి అనుగ్రహం తప్పదు" అని నరసమ్మగారు అనుకుంటూనే ఉంది, పెద్ద టెలిగ్రాము ఒకటి వచ్చి ఒళ్ళో పడనే పడింది!

కుర్రాడు స్వామి భక్తి పరాయణుడు! ఆయన అడుగు జాడల్లోనే ఓ బీబినాంచారిని రిజిష్టరీ ఆడి రెండేళ్ళు మాత్రమే అయిందిట. ఏడాది అహ్మద్‌తో పెళ్ళాన్ని తీసుకుని ఎమ్డీ చదవడానికి అమెరికా చేరి ఉంటాడుట యీ సరికి! ఆవిడ ఆశలు కల్పించిన కాబోయే వియ్యంకుడు ఆరా తీసి చీవాట్లు పెడుతూ చేర్చిన వార్త అది!

ఓ నెల్లాళ్ళపాటు అన్నీ కోల్పోయినట్టు ఏం తీసుకుందో అంతే. "ఇంకేముంది నేను పోగొట్టుకోడానికి!" అనే మొండిధీమాతో చెంగున లేచి కూచుంది నరసమ్మ. మళ్ళీ అంతలోనే లెంపలు వాయించుకుంది. "పోగొట్టు కోడానికి నాదంటూ ఏముంది! ఇన్నాళ్లూ వెర్రిభ్రమలతో ఎంత గుడ్డిగా బతికాను! మనదనేది ఏం ఉండదనే దివ్యజ్ఞానం ఎంత దయతో కలిగించాడు ఆ స్వామి నాకు! పూజా గృహంలో రోజు రోజుకి ఎన్ని కొత్త దేవుళ్ళ పటాలు చేరుస్తున్నాను! ఇంతగా వీరికి తాపటం అయిన నా విశ్వాసం ఎగిరిపోడానికి నేనేం తోకతెగిన గాలి పటాన్నా!" అనే అచంచల దీక్షతో నిత్యకర్మకి అంకితమైపోయింది నరసమ్మ మనసు.

గతంలోంచి వర్తమానం లోకి వచ్చి పడ్డాడు సూరన్నగారు అప్పుడప్పుడనిపిస్తుంది ఆయనకి పిల్లలందరూ విడి విడిగా తనని నిలదీస్తున్నట్టు. "నాన్నా, పాతికేళ్ళ పై సంబంధమే ఉంది నీకూ మాకూ, మా కష్టాలు కన్నీళ్లూ గాలికి వదిలెయ్యడం తప్ప ఏనాడైనా నువ్వనే వాడి వొకడివి ఉన్నావనే భ్రాంతి అయినా మాకు కల్పించావా! నిండిల్లు యిలా శూన్యం అయిపోయిందంటే నీ బాధ్యత ఎంతో ఆలోచించావా!" అంతట్లోనే మళ్ళీ జవాబు చెప్పుకుంటాడు. "ఇన్నాళ్లై కాపురం చేస్తున్న

యిల్లాలే నన్ను ఒక్కటంటే ఒక్కమాట అనలేదు. పిల్లకాకులు మీరేమంటే ఎవడికి లెక్క!" అనుకుని అక్కడితో సరిపెట్టుకుంటాడా, ఊరంత సమర్థన కొండంత ఊరట యిస్తుందతనికి.

"ఇది ఒకే ఒక కుటుంబం చరిత్ర ఎందుకయింది, ఇది మన దేశగాథ. ఇంకా చెప్పాలంటే ఇదే ప్రపంచ ప్రగతి చరిత్ర. కావలిస్తే లెక్కపెట్టండి. ఇంతా చేస్తే, ఇంత విస్తృతమైనదీ, హిందువుగా నేను చెప్పేదీ మాత్రమే. ఏటా విదేశాలలో పెరిగే దేవాలయాల సంఖ్య ఎక్కువ. ప్రతీ గుడిలోనూ పెరుగుతున్న రాబడి ఎక్కువ. పోలోమని పోటీపడి చేయించుకుంటున్న బోడిగుళ్ళ సంఖ్య ఎక్కువ పుంతలో పున్నమ్మ మొదలు భూలోకమాతవరకు వెలుస్తున్న చిల్లర దేవుళ్ళ సంఖ్య ఎక్కువ. ఇంతెందుకు నా చిన్నప్పుడు యీసంతోషిమా లేదు. ఈ అయ్యప్ప శరణార్థులు లేరు. ఈ సాయీభజన్లు లేవు. ఇన్ని లక్షలమంది భక్తులు మూర్ఖులనడంకంటె వెర్రి వెధవ తనం ఉండదు. మనకి బోధపడకపోవచ్చు ఇందులో ఏదో ఉండే ఉంటుంది" అని అక్కడికి ఆపి, మనసు అలజడిని పేగుల కదలిక జయించడంతో " ఏమే, ఇక ఇవాళకి వంటవడం ఉండదాయేం?" అనే గావు కేక పెట్టాడు.

(జ్యోతి మాసపత్రిక ఏప్రిల్, 85)

✿